

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: P. W.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalovanému: Ministerstvu práce a sociálních věcí**, sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.8.2015, č.j. MPSV-UM/14421/15/9S-ÚSK, o přídavek na dítě

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 19.8.2015, č.j. MPSV-UM/14421/15/9S-ÚSK, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ústí nad Labem, ze dne 30.6.2015, č.j. 35/15 la, jímž nebylo vyhověno její žádosti o vyloučení otce nezletilé T. P., nar. „X“, P. P., nar. „X“, ze společně posuzovaných osob při stanovení nároku na dávku státní sociální podpory – přídavek na dítě od 25.11.2014.

V žalobě uvedla, že rozhodnutí žalovaného považuje za nesprávné, neboť odůvodňuje svoje rozhodnutí tím, že nebylo prokázáno, že posuzované osoby (žalobkyně a otec nezletilý) spolu nejméně po dobu tří měsíců nežijí a zpochybňuje jimi předložené doklady k prokázání tohoto tvrzení. Žalobkyně uvedla, že žádný paragraf zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“), nedefinuje, jak mají předložené doklady k prokázání jejího tvrzení vypadat. Žalobkyně připomněla, že žalovaný je povinen se při svém

postupu řídit zákony České republiky, což podle žalobkyně neučinil. Žalobkyně dále připomněla, že v článku 2 odst. 3 a 4 Ústavy je zakotven princip, jímž jsou správní orgány vázány. Žalobkyně uvedla, že s prokázáním skutečnosti, že otec nezletilý s nimi nežije ve společné domácnosti je doloženo skutečností, že se mu 14.3.2015, tj. v 1. čtvrtletí roku 2015, narodilo dítě, jehož matkou není žalobkyně. Podle žalobkyně je tedy zřejmé, že již ve 3. čtvrtletí roku 2014 nemohl být otec nezletilý společně posuzovanou osobou se žalobkyní a nezletilou. Žalobkyně se domnívá, že o této skutečnosti žalovaný věděl a měl ji ve svém rozhodnutí zohlednit. Žalobkyně dále uvedla, že se žalovaný ve svém rozhodnutí nevypořádal s porušením ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Závěrem žalobkyně navrhla žalobou napadené rozhodnutí zrušit, věc vrátit k novému rozhodnutí a přiznat jí náhradu nákladů řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě popsal dosavadní průběh řízení a poukázal na to, že rodiče nezletilý (žalobkyně a otec nezletilý) nehodlají řešit úpravu poměrů k nezletilému dle právní úpravy, která řeší případy, kdy rodiče dítěte spolu nežijí. Úprava výživného tak nebyla nijak doložena a mimosoudní dohoda mezi rodiči nezletilého ze dne 11.1.2014 nebyla schválena soudem. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.4.2015, č.j. 8 Ads 23/2015-37, v němž je uvedeno, že mimosoudní dohodu rodičů nelze považovat za důkazní prostředek ke zjištění výživného. Žalovaný připomněl, že výživné náleží dítěti nikoliv rodiči, a při stanovení nároku na dávku státní sociální podpory a její výši, musí být výše výživného řádně prokázána, neboť je rozhodným příjmem pro posouzení nároku na dávku a její výši. Pro úpravu vyživovací povinnosti k nezletilým dětem nepostačuje v případě, když spolu rodiče nežijí, pouhá dohoda rodičů neschválená soudem. Dohodu schválenou soudem je možné vyžadovat i v případě dávek státní sociální podpory. Žalovaný uvedl, že byla předložena pouze prohlášení zmocněnce žalobkyně, prohlášení žalobkyně a prohlášení otce nezletilého, avšak tato nejsou prokazatelným důkazem. Žalovaný dále uvedl, že k vyloučení otce nezletilého došlo ode dne 14.3.2015, neboť toho dne se otec nezletilý stal společně posuzovanou osobou v jiné rodině. Žalovaný závěrem uvedl, že postupoval v odvolacím řízení v souladu s platnými právními předpisy, když žádost o vyloučení ze společně posuzovaných osob z dávek státní sociální podpory (dále jen „SSP“) přídavek na dítě, zamítl z důvodu nedoložení požadovaných dokladů.

V replice žalobkyně uvedla, že nesouhlasí s vyjádřením žalovaného, neboť tvrdí, že neměla na bytovou jednotku uzavřenou nájemní smlouvu. Žalobkyně uvedla, že ani nájemní smlouvu mít uzavřenou nemohla, neboť tato byla uzavřena mezi nájemcem a bytovým družstvem. Žalobkyně měla uzavřenou podnájemní smlouvu, což podle ní nic nemění na skutečnosti, že byly s nezletilou jedinými uživateli bytu, mají zde nahlášené trvalé bydliště, nájemné a poplatky za služby nebyly navyšovány a jsou tedy hrazeny stále ve stejné výši. Žalobkyně považuje za důležité, že prokázala nájemní vztah k bytové jednotce, a hradí náklady za bydlení, a nikoliv to, zda je přímým nájemníkem bytu. K tomu soud uvádí, že mu v návaznosti na vyjádření žalovaného není zřejmé, k čemu se tato replika žalobkyně vztahuje, když ve vyjádření žalovaného k žalobě není nájemní vztah žalobkyně rozebírán.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť s tím žalobkyně souhlasila a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud přezkoumal v rámci žalobních námitek skutkový a právní stav věci a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podstatou sporu mezi žalobkyní a žalovaným je otázka, zda je důvodem pro nevyločení ze společně posuzovaných osob dávek SSP, pokud žadatel o dávku, v případě, že s ním rodič nežije ve společné domácnosti, nedoloží rozsudek o úpravě poměrů k nezletilému dítěti, případně soudem schválenou dohodu rodičů o výchově a výživě.

Soud předně uvádí, že v obdobné věci již několikrát rozhodoval, a to v rozsudcích ze dne 27.5.2013, sp. zn. 42 Ad 3/2011, sp. zn. 42 Ad 5/2011, sp. zn. 42 Ad 15/2011, či ze dne 13.1.2015, sp. zn. 75 Ad 27/2013, kde podrobně danou problematiku rozebral, přičemž ani v tomto případě neshledal důvod, proč by se měl od své judikatury odchýlit.

V ustanovení § 7 odst. 3 zákona o státní sociální podpoře se podmínka, že osoby spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby, považuje vždy za splněnou, není-li dále stanoveno jinak, jde-li o

a) nezletilé nezaopatřené dítě a jeho rodiče [odstavec 2 písm. b)]; pokud rodiče dítěte uvedení v odstavci 2 písm. b) části věty před středníkem jsou rozvedeni, posuzuje se jako osoba společně posuzovaná s nezaopatřeným nezletilým dítětem rodič, s nímž dítě společně žije, a bylo-li uvedeným rodičům svěřeno dítě do společné nebo střídavé výchovy obou rodičů podle zvláštního právního předpisu, posuzuje se s nezaopatřeným nezletilým dítětem rodič určený na základě dohody těchto rodičů s tím, že tuto dohodu mohou rodiče změnit vždy jen k prvnímu dni kalendářního čtvrtletí,

b) zletilé nezaopatřené dítě a jeho rodiče, jestliže rodiče a dítě jsou v témže bytě hlášení k trvalému pobytu; ustanovení písmene a) části věty za středníkem přitom platí obdobně,

c) manželé, partneři žijící v registrovaném partnerství.

Podle odstavce 6 téhož ustanovení krajská pobočka úřadu práce může při rozhodování o dávkách v případech, kdy osoby uvedené v odstavci 3 písm. a) až c) spolu nejméně po dobu tří měsíců prokazatelně nežijí, rozhodnout, že se neposuzují jako osoby společně posuzované, nebo jde-li o příspěvek na bydlení v případech, kdy některá ze společně posuzovaných osob nejméně po dobu tří měsíců prokazatelně byt neužívá, rozhodnout, že se k ní při posouzení nároku na příspěvek na bydlení a jeho výši nepřihlíží, i když je v bytě hlášena k trvalému pobytu.

V daném případě žalobkyně požádala o vyloučení ze společně posuzovaných osob, neboť s nimi již otec nezletilé nežije. Tuto skutečnost doložila prohlášeními do protokolu,

čestným prohlášením otce nezletilé o tom, že neuplatňuje slevu na dani za dítě, a soudem neschválenou dohodou o svěřeni dítěte do péče bez uvedení výše výživného. Správní orgán požadoval za důkaz soudem schválenou dohodu rodičů o výchově a výživě, neboť tato by objektivně prokazovala, že otec nezletilé s nimi nežije ve společné domácnosti a zároveň by dokládala výši příjmu nezletilé, který je nutné zohlednit pro výpočet dávky, neboť výživné je příjmem dítěte. Lze přisvědčit žalobkyni, že zákon ohledně konkrétního důkazu mlčí a prokázání, že otec nezletilé s nimi nežije ve společné domácnosti, by šlo jistě i jinými objektivními doklady, v tomto ohledu se soud domnívá, že by mezi ně mohly patřit např. oddací list jednoho z rodičů nezletilé, nájemní smlouva jednoho z rodičů nezletilé, která by prokazovala, že žije v místě odlišném od místa bydliště druhého rodiče nezletilé, aj. Nicméně tyto doklady by nedokládaly příjem nezletilé v podobě výživného, který také musí správní orgán při žádosti o dávku zohlednit.

V ustanovení § 908 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, účinného od 1.1.2014 (dále jen „občanský zákoník“), je uvedeno, že nežijí-li spolu rodiče nezletilého dítěte, které není plně svéprávné, a nedohodnou-li se o úpravě péče o takové dítě, rozhodne o ní i bez návrhu soud.

V ustanovení § 919 občanského zákoníku, nežijí-li spolu rodiče nezletilého dítěte, které nenabylo plné svéprávnosti, a nedohodnou-li se o plnění vyživovací povinnosti k dítěti, nebo žijí-li rodiče takového dítěte spolu, ale jeden z nich vyživovací povinnost k dítěti neplní, postupuje soud podle § 915 až § 918. To platí i v případě, že soud rozhoduje o péči o nezletilé dítě, které nenabylo plné svéprávnosti, pokud se rodiče nedohodnou o plnění vyživovací povinnosti k dítěti.

V daném případě žalobkyně tvrdí, že s otcem nezletilé nežije. Výše uvedená ustanovení občanského zákoníku se tedy na poměry její rodiny vztahují. Z výše uvedených ustanovení vyplývá ve vztahu k výživnému, že pokud spolu rodiče nežijí a není upraveno výživné k nezletilým dětem, může soud v této věci rozhodovat i bez návrhu, ovšem pokud je výživné upraveno dohodou rodičů rozhoduje soud na návrh o schválení této dohody. Z jazykového výkladu dle názoru soudu tedy jednoznačně vyplývá, že v případě, že rodiče nezletilých dětí spolu nežijí (bez ohledu na to, zda jsou rodiče dítěte manželi či manželství neuzavřeli), musí být dle zákona o rodině upraveno výživné buď rozhodnutím soudu, nebo dohodou rodičů, která podléhá schválení soudu.

Z hlediska teleologického výkladu je úprava rodinného práva v občanském zákoníku prodchnuta záměrem zákonodárce chránit zájmy, práva a postavení nezletilých dětí, a to dokonce i ve vztahu k jejich vlastním rodičům. S tímto postojem zákonodárce koresponduje i úprava výživného v případě, že rodiče nezletilých dětí spolu nežijí. Je totiž nutno přihlížet komplexně k úpravě výživného obsažené v zákoně o rodině. Nelze vytrhávat z kontextu pouhé ustanovení § 908 občanského zákoníku bez přihlédnutí k ustanovení § 919 téhož zákona, které je systematicky zařazeno v pododdílu občanského zákoníku označené jako „Vyživovací povinnost“. V případě schvalování dohody rodičů se totiž soudy v souladu s ustálenou judikaturou (např. doposud nepřekonaný rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 4.12.1954 č.j. Cz 529/54 – jehož právní závěry jsou použitelné i po změně právních předpisů) neomezují pouze na formální potvrzení existence takové dohody, ale posuzují takovou dohodu a zejména výši výživného z toho hlediska, zda prostředky poskytované nezletilému jsou poskytovány v takové míře, která odpovídá odůvodněným potřebám nezletilého dítěte i schopnostem a možnostem příslušného rodiče. Pokud při schvalování dohody rodičů dospěje

soud k závěru, že uvedeným kritériím dohoda neodpovídá, pak ji neschválí. V případě, že rodiče následně nedosáhnou uzavření dohody o výživném, která by výše uvedeným kritériím odpovídala, může soud i bez návrhu přistoupit v souladu s ustanoveními § 908 a § 919 občanského zákoníku k rozhodnutí o rozsahu vyživovací povinnosti. Záměrem zákonodárce bylo jednoznačně zajistit, aby nezletilé děti nemohly být zkráceny na svých právech v důsledku stanovení výše vyživovací povinnosti dohodou rodičů. Výživné na nezletilé děti totiž není příjmem jednoho z rodičů, se kterým může zcela volně nakládat a případně se jej plně nebo zčásti vzdát, ale jde o příspěvek rodiče, který nežije se svými dětmi, na pokrytí odůvodněných potřeb nezletilých. I při aplikaci teleologického výkladu dospěl soud k závěru, že v případě, že rodiče spolu nežijí, musí být rozsah vyživovací povinnosti stanoven rozhodnutím soudu nebo dohodou rodičů, která podléhá schválení soudem.

Vzhledem k výše uvedenému tedy soud konstatuje, že dle jeho názoru pro úpravu vyživovací povinnosti k nezletilým dětem nepostačuje v případě, že rodiče spolu nežijí, pouhá dohoda rodičů neschválená soudem. V takovém případě totiž není zaručeno, že taková dohoda plně odpovídá zákonem chráněným zájmům nezletilých.

Jednou ze skutečností, která je rozhodná pro přiznání přídavku na děti, je výše příjmu společně posuzovaných osob. Výše příjmu společně posuzovaných osob má vliv nejen na přiznání uvedených dávek, ale ovlivňuje i výši přiznaných dávek. Dle ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o státní sociální podpoře se za příjem považuje mimo jiné i příjem přijatý v rámci plnění vyživovací povinnosti podle zákona o rodině. Jednoznačně tedy výše výživného, které platí rodič nezletilých dětí, je jednou ze skutečností rozhodných pro trvání nároku na přídavky na děti a na sociální příplatek, jejich výši nebo výplatu.

V ustanovení § 68 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře je uvedeno, že k žádosti o dávkou, jejíž přiznání je podmíněno příjmem, je nutno mimo jiné doložit i doklad o výši příjmu oprávněné osoby a společně s ní posuzovaných osob v rozhodném období. V souladu s ustanovením odst. 2 písm. b) a odst. 3 písm. b) citovaného předpisu se příjmy z výživného dle zákona o rodině dokládají prohlášením o výši příjmů. Dle ustanovení odst. 4 citovaného ustanovení pokud jsou některé z příjmů prokazovány způsobem uvedeným v odstavci 2 písm. b) a v odstavci 3 písm. b), může orgán státní sociální podpory rozhodující o dávce v případě pochybností požádat o potvrzení o takovém příjmu, nebrání-li tomu vážná překážka.

Pojem „potvrzení“ obsažený v ustanovení § 68 odst. 4 zákona o státní sociální podpoře je nutno chápat jako doklad prokazující v souladu se zvláštními předpisy výši daného příjmu. Při posouzení otázky, která listina je tímto dokladem je nutno vždy vycházet ze zvláštních předpisů týkajících se příjmu, který má být doložen. V případě doložení výživného na nezletilé děti u rodičů, kteří spolu nežijí, je takovým dokladem v souladu s občanským zákoníkem (viz § 908 a § 919 občanského zákoníku) jejich dohoda schválená soudem či rozhodnutí soudu o vyživovací povinnosti. K tomu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.4.2015, sp. zn. 8 Ads 23/2015, který je dostupný na www.nssoud.cz, ve kterém konstatoval, že „v odborné literatuře se objevil názor, že při separaci rodičů není pro platnost dohody o výživném pro jejich děti nezbytné schválení soudem, neboť zákon o rodině nepodmiňuje platnost dohody přivolením soudu. Teprve soudem schválená dohoda rodičů však může sloužit jako podklad k výkonu rozhodnutí. Také v zahraničních úpravách v oblasti vyživovací povinnosti rodičů k dětem je patrná tendence umožnit rodičům uzavření dohody o této otázce, a pro její vykonatelnost se obvykle rovněž vyžaduje schválení soudem.“

Vzhledem ke skutečnosti, že plnění vyživovací povinnosti patří mezi příjmy, které jsou jednou z rozhodných skutečností pro přiznání předmětných dávek, je příslušný správní orgán oprávněn požadovat postupem dle ustanovení § 61 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře doložení výše tohoto příjmu. Vzhledem k výše uvedenému závěru, že v případě, že rodiče nezletilých dětí spolu nežijí, musí být vyživovací povinnost upravena buď rozhodnutím soudu, nebo dohodou rodičů schválenou soudem. Potvrzením o výši daných příjmů je právě dohoda rodičů o výživném schválená soudem či rozhodnutí soudu o určení výživného. Dle soudu je zcela v souladu s právními předpisy, pokud požadoval správní orgán za účelem doložení výše příjmů společně posuzovaných osob předložení dohody rodičů o výživném schválené soudem či rozhodnutí soudu o vyživovací povinnosti.

Z obsahu spisu vyplývá, že žalobkyně takový doklad nedoložila a dle výše uvedených závěrů soudu dohoda rodičů, kteří spolu nežijí, neschválená soudem není postačujícím dokladem (potvrzením) k doložení úpravy vyživovací povinnosti k nezletilým dětem. V předložené, neschválené dohodě soudem navíc nebyla uvedena výše výživného, která byla rodiči nezletilé domluvena.

V daném případě se tak jako jediným objektivním dokladem prokazujícím, že otec nezletilé se žalobkyní a nezletilou nežije ve společné domácnosti a měl by tak být vyloučen ze společně posuzovaných osob pro příspěvek na dítě, a zároveň, který by stanovil výši příjmu nezletilé v podobě výživného, jeví pouze soudem schválená dohoda o výchově a výživě.

K námitce žalobkyně, že otci nezletilé se dne 14.3.2015 narodilo dítě, jehož matkou není žalobkyně, což dokládá, že s nimi nejméně po dobu tří měsíců prokazatelně nežije, soud uvádí, že období předcházející narození dítěte otce nezletilé není objektivním důkazem, který by dokládal, že otec nezletilé s nimi nežije. Jak již soud výše uvedl, tímto dokladem by mohl být oddací list, nájemní smlouva otce nezletilé, ad. Správní orgán podle soudu nepochybil, když v nové žádosti o vyloučení ze společně posuzovaných osob pro příspěvek na dítě otce nezletilé vyloučil ode dne 14.3.2015, neboť od tohoto dne byl osobou společně posuzovanou v jiné rodině a bylo tak objektivně doloženo, že s žalobkyní a nezletilou ve společné domácnosti od tohoto dne nežije.

K námitce žalobkyně, že se žalovaný nevypořádal s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, soud uvádí, že po prostudování správního spisu neshledal postup správního orgánu v rozporu s tímto ustanovením. V ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu jsou obsaženy některé ze základních zásad, na nichž je založeno správní právo a jenž jsou správní orgány povinny dodržovat. Jedná se o zásadu ochrany veřejného zájmu (aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem), zásadu individuálního posouzení každé věci (aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu) a zásadu legitimního očekávání (aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly). V demokratickém právním státu je zájem na zachování těchto zásad a přijetí takového rozhodnutí, které tyto zásady zohledňuje. Skutečnost, že účastník řízení není s výsledkem správního řízení, tj. rozhodnutím správního orgánu, spokojen, neznamená, že tyto zásady byly správním orgánem porušeny.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgán postupoval v daném správním řízení v souladu s právními předpisy České republiky, s dodržением všech zásad, na nichž je založen demokratický stát. K vyloučení ze společně posuzovaných osob pro přiznání příspěvku na dítě je nutné, aby žadatelka o dávku (v daném případě žalobkyně) ve své žádosti tvrdila skutečnosti relevantní pro přiznání dávky a rovněž aby tyto relevantní skutečnosti doložila objektivními důkazy. To v daném případě ovšem žalobkyně neučinila, neboť svá tvrzení dokládala prohlášeními do protokolu, čestným prohlášením otce nezletilé, tedy osobami, které měly zájem na dané věci.

S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší, neboť nevynaložil žádné takové náklady nad rámec své úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 27. října 2016

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová